

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 103/2016
10.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужилаца С.П., М.П. и Л.П., коју заступа привремени старатељ тужилац С.П., сви из Ч., чији је заједнички пуномоћник Љ.Н., адвокат из Ч., против тужене С.Ј. из П., чији је пуномоћник М.А., адвокат из П., ради насиља у породици, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Чачку Гж2 1/2015 од 26.08.2015. године, у седници већа одржаној 10.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Чачку Гж2 1/2015 од 26.08.2015. године и решење Основног суда у Чачку П2 130/14 од 18.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** Основном суду у Чачку на поновно суђење.

Образложење

Решењем Вишег суда у Чачку Гж2 1/2015 од 26.08.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђено решење Основног суда у Чачку П2 130/14 од 18.03.2015. године, којим је, ставом првим изреке, одбачена тужба тужилаца против тужене којом је тражено да се према туженој утврди да је вршила насиље у породици према тужиоцима, као недозвољена, а ставом другим изреке, обавезани су тужиоци као солидарни дужници да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 185.250,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење на основу члана 420. став 2., у вези члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14) и члана 208. Породичног закона ("Службени гласник РС" бр. 18/2005), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су 07.10.2013. године поднели Основном суду у Чачку тужбу против тужене, бивше супруге тужиоца С.П. и бивше снахе тужилаца М.П. и Л.П. и тужбеним захтевом тражили да се утврди да је тужена вршила насиље у породици према тужиоцима, да јој се наложи да се исели из куће у којој живи, а која се налази у Ч., у Ул. ... бр. ..., да се туженој забрани да се приближава тужиоцима на удаљености мањој од 100 метара, као и да јој се забрани да даље узнемирава тужиоце. Предложено је да наведене мере заштите од насиља у породици трају годину дана од дана доношења пресуде. На рочишту за главну расправу одржаном 18.03.2015. године тужиоци су навели да се тужена средином фебруара 2014. године иселила из породичне стамбене зграде у којој је до тада становала и да од тада нема никакав контакт са тужиоцима, па су повукли тужбу у делу којим је тражено изрицање мера заштите од насиља у породици, а пуномоћник тужене је прихватила повлачење тужбе у наведеном делу.

Полазећи од наведених чињеница нижестепени судови су сматрали да тужба за утврђење да је учињено насиље у породици није дозвољена уколико не садржи и захтев за одређивање мера заштите од насиља у породици, па је из тог разлога првостепени суд тужбу тужилаца одбацио, а другостепени суд такво решење потврдио.

Основано се ревизијом побијају одлуке нижестепених судова.

Према члану 198. став 1. Породичног закона, против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици, којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице. Цитирана законска одредба подразумева да се у спору о заштити од насиља у породици пре одређивања мере заштите од насиља у породици увек претходно испитује и утврђује да ли је насиље почињено, односно да ли се један члан породице према другом члану породице понашао на начин предвиђен одредбама члана 197. став 1. и 2. Породичног закона. Кад утврди да је насиље у породици почињено, суд зависно од околности сваког конкретног случаја одлучује да ли ће одредити мере заштите од насиља у породици. На овакав закључак упућује и одредба члана 287. став 2. Породичног закона, сходно којој суд може одредити и меру заштите од насиља у породици која није тражена ако оцени да се таквом мером најбоље постиже заштита.

Приликом одлучивања нижестепени судови нису имали у виду наведене одредбе Породичног закона и нису правилно применили материјално право када су одбацили тужбу, па ће из тог разлога у поновном поступку првостепени суд утврдити да ли је тужена извршила насиље у породици према тужиоцима у смислу члана 197. став 1. и 2. Породичног закона и зависно од утврђеног чињеничног стања донеће нову одлуку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић,с.р.**